

„Ferește-te deopotrivă de prietenia dușmanului și de dușmănia prietenului.”

- N. Iorga

NATIUNEA

continuitate pentru neam și țară

Informație, opinie și atitudine publicistică

Serie Nouă

Anul V

Numărul 208

(6687/1251)

24 - 30 iunie 2015

Un golan în pana lui „Fă, Ponta!”

Cezar Adonis
Mihalache

Măcar pentru faptul că este ardelean (de acum, o pată pe obrazul Ardealului!) și că are deja o vârstă, putem prezuma că ieșirea ministrului-golan nu a fost o revărsare spontană. O scăpare, o vorbă necântărită înainte de a fi aruncată. Dimpotrivă, faptul că a spus-o în stilul specific, apăsător și rar, dar numai în sensul de chibzuit,

care trăiesc pe seama celor ce muncesc afară...

O exprimare atât de mizerabilă că nici nu ar fi trebuit repetată. Doar că nu era vorba de una dintre emisiunile de divertisment cu chiloșii păcătoși, ci de prezența unui ministru...

De aceea, golăneala lui Rus nu poate fi ignorată. Mai ales în contextul în care guvernul a instituit o schemă de ajutor de stat pentru posturile de televiziune și radio (prioritar cele de ȘTIRI). O decizie luată

se arată deranjat doar pentru că nu s-a preluat din proiectul său ideea de a fi casier și distribuitor; dar o să-i treacă!), asociația „de monitorizare” fiind extrem de promptă în a taxa, nu cu-vintele golanului cu haine de ministru, ci dreptul televiziunii de a reda, repetitiv, secretă, mai ales că, de obicei exact vorbele acestuia, fără cei, nu durează. Dar, când e vorba de „îndulci”.

E drept, mai multe când e vorba de iubirea a două persoane publice, cirea” vorbelor lui Ioan Rus, relația răzbate ca soarele „monitorizarea” din afara printre nori, inundă strada, CNA apreciind tocmai felul terasele, colțurile blocurilor, presa și feisbucul’.

Uneori, și colțurile blocurilor, și presa exagerează, caută scandal acolo unde nu e. Dacă într-adevăr nu e, povestea se topește ca înghețata pe asfaltul fierbinte. Dar, dacă este, este! Și presa scrie, pune poze, presa umoristică face mișto, povestea se lățește și se îngroașă.

Aceasta pentru că cei doi îndrăgostiți nici nu se apară. Iubirea fiind un drog,

dovedește că a fost exact reflectarea gândirii sale.

Și putem prezuma că, de fapt, a transpus pe sticla ecranului felul în care se poartă discuțiile și se pun etichete norodului, acolo în sedințele de guvern ale nărozilor care ne conduc.

Distanța nu este mare... De la un „Fă, pană!”, superior doar prin poziția aceluia care l-a trântit în fața unei femei ministru, la un fel de „(fă) curvelor și golanilor!” aruncat acum, ușor aristocratic, de ministrul bolovan de rus...

Probabil, cu numai câteva ceasuri înainte, în ședința nevroticilor, s-a discutat despre Diaspora care le tot suflă în ceafă. Și din cauza căreia au tot trebuit să dea explicații, inclusiv la moțiunea de cenzură (moțiune fără șanse matematice, dar deranjantă, ca o durere de măsea spartă).

Și atunci, simțindu-se poate și prea bine în studioul TV, arogantul ministru s-a crezut între colegi și a dat-o în golăneala lor numită „ședință de guvern”, vorbind cinic de senin despre „curvele” și „golanii”

de Victoraș cel hoinar, ca la Gorj, pe repede înainte, proiectatul Fond al audiovizualului, care prevedea împărțirea banilor luați (dacă nu abuziv, cel puțin imoral) de la cabliști, având de așteptat, mai ales după ce a fost prevăzut criteriul de „alocare” în funcție de „proiectele editoriale”. (de altfel, nici fondul nu ar fi moral, dar măcar ar avea ca scop susținerea proiectelor editoriale educativ-culturale, nu o susținere generală a unor posturi de televiziune prin mecanisme care pot asigura clientelismul politic!).

Or, noua ordonanță a fost exact ceea ce i-a lipsit ministrului Rus pentru ca vorbele lui de birjar să nu ajungă la urechile poporului.

Și nu este vorba (doar) de acel „delay” de câteva secunde, de întârziere a emisiei față de vorbirea reală, care ar fi permis „scurtarea” afirmațiilor ministrului, sau poate chiar înlocuirea epitetelor tari cu vorbe mieroase, ci de ieșirea pe care a avut-o o comisie de monitorizare, aparent, nu pre limba Consiliului Audiovizualului (CNA

în care acestea au prezentat, în alți termeni (sau deloc!) declarația ministrului, în fapt, deformând sensul inițial, pentru că, nu-i așa?!, când este vorba de imaginea puterii autocenzura editorială acoperă pupincurismul unor producători TV gata să repare gafele puterii, totul pentru a-și păstra poziția privilegiată la încasarea ajutorului guvernamental nerambursabil și, în perspectivă, la porționarea Fondului audio-vizualului.

P.S.:

Un inocent, ministrul dvs., ca fluturii din stomac, Rus?! Nu? Nu, dacă ne gândim că, doar cu o zi înainte, acesta își laudase și trucată, într-o frază, într-o masterplanul de ministru caricatură.

(de ministru-golan, desigur) Nici nu-ți trece prin care ar fi urmat să dea de minte să dezminți, să dai în lucru, în țară, românilor judecată organul de presă, plecați afară. Și care ar fi ești prea emoționat, prea avut, astfel, șansa să se fericit. întoarcă, pentru a nu-și mai întreține nevestele și copiii fericit(ă), încât nu te mai să devină curve și golani în sperie nici pușcăria. Faci țara bordelului guvernamentale, mai mult sau mai tal, ci să plătească, direct, puțin discrete amantului, „taxele tale”, la felinarul roșu mesaje numai de voi doi știute, dar, se vede încrederea de pe fața ta. Încred-

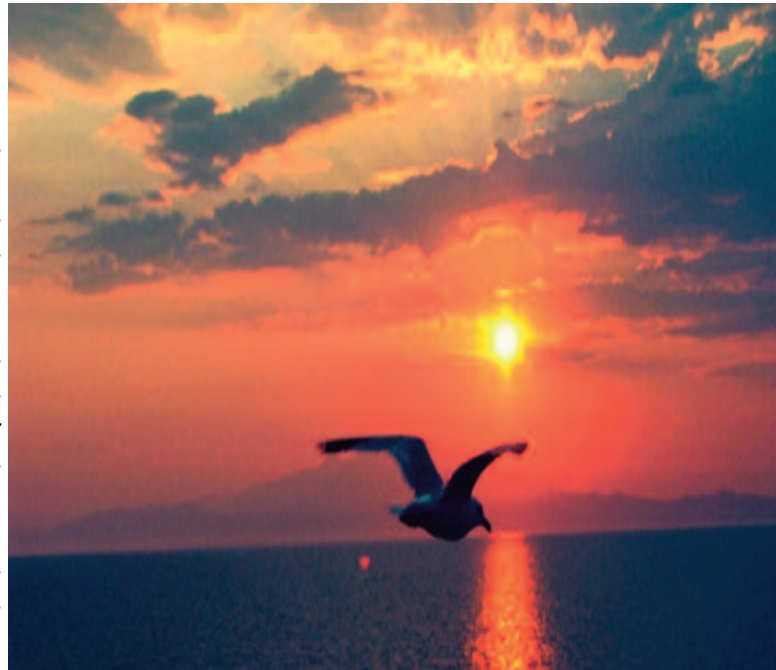
Amanți și vapoare triste...

Matei
Mircioane

erea că nimic rău nu ți se poate întâmpla, pentru că iubești.

Să ne aducem aminte, dragi cititori, cum era când eram îndrăgostiți. Eram îngrijorați de soarta partenerului, dar știam că nouă nimic rău nu ni e poate întâmpla; meteorii vor ocoli planeta, cutremurele și războaiele vor fi în altă parte, iar necazurile omenești vor fi prea palide ca să ne strice încrederea și fericirea.

Dacă nu ești chiar persoană publică, astăzi, amanții se dezvăluie pe feisbuc. Nu te poți ascunde și pace! Pentru că îndrăgostit fiind, nu poți fi cinic. Nu poți ignora sau șterge semenele de iubire. Nu se face! Și, nu numai că nu se face, semenele acelea îți hrănesc fericirea. Asta, e! Gata, ești pierdut, văzut, deconspirat. Dar, nu-ți pasă! Dimpotrivă, ești chiar încântat când fericirea ta se revărsă pe feisbuc și lumea e părtașă la această frumoasă, uriașă,

care își caută mereu noi stimuli, se lasă încântată de bârfele publicului.

E o emoție, așa, știți atunci când apari cu amanta în ziar, într-o fotografie (chiar înaintea, acesta își laudase și trucată), într-o frază, într-o masterplanul de ministru caricatură.

Nici nu-ți trece prin care ar fi urmat să dea de minte să dezminți, să dai în lucru, în țară, românilor judecată organul de presă, plecați afară. Și care ar fi ești prea emoționat, prea avut, astfel, șansa să se fericit. întoarcă, pentru a nu-și mai întreține nevestele și copiii fericit(ă), încât nu te mai să devină curve și golani în sperie nici pușcăria. Faci țara bordelului guvernamentale, mai mult sau mai tal, ci să plătească, direct, puțin discrete amantului, „taxele tale”, la felinarul roșu mesaje numai de voi doi știute, dar, se vede încrederea de pe fața ta. Încred-

nesfârșită nebulie!

Dar, în lume, în afară de schimbare, nimic nu e veșnic. Și totuși, amanții, obolesc, îmbătrânesc, se pensionează, se întorc la soțiile (soții) lor sau în singurătatea lor. În filme, uneori, amanții pleacă dincolo de orizont, cu un vapor. Și nu mai știm nimic de ei. Sunt singurele cazuri împlinite.

Atunci când nu mai știm nimic de ei...

Colosalele statui ale dacilor din Roma

George V.
Grigore

Muzeele întregii lumi sunt pline de statui neștiute de daci. Modul în care sunt înfățișați aceștia reprezintă un mister. Învinși în cel de al doilea război cu Traian, dacii fixați în marmură și porfir au figuri de învingători și decorează cele mai importante monumente romane. Admirati cu surprindere de zecile de mii de turiști, dar uitați total de urmașii lor din Carpați, dacii de la Vatican și de pe Arcul lui Constantin, din Luvru și Ermitaj, din orașele Italiei (Roma, Napoli, Florența), din Franța (Paris, Versailles), Anglia (Londra, Cambridge, Dunham), Germania (Berlin), Spania (Madrid), Danemarca (Copenhaga), Israel (Ierusalim), Turcia (Efes, Izmir), Rusia (Petrograd), SUA (New York, Boston), Grecia (Atena), Cehia (Praga), sau alte colțuri ale acestui minunat pământ, stau și privesc cu înțelegere la urmașii lor care au ascultat de Marea Lege a Uitării. Impușă pentru salvarea speciei umane, Legea Uitării a „lucrat” bine; nu mai știm ce a fost o dată, cu adevărat. Instituită pentru vindicarea sufletelor chinuite trecute printr-un cataclism planetar (Hala cea Mare sau „Val – Hala”), odată cu crearea artelor (spre delectarea și educarea de zi cu zi a omului), a religiilor (pentru înțelegerea și explicarea marilor fenomene) și a sărbătorilor acordate morților (spre liniștirea Celeilalte Lumi, ce era „asaltată” de milioanele de suflete trecute bruscat prin malaxorul cataclismic), uitarea ne-a acordat șansa unei evoluții liniștite. Planeta aceasta, ce ne este casă și masă, este o simplă bilă de biliard pe masa de joc a cosmosului (coș - moș). Ea circulă cu viteze fantastice pe „autostrăzile” galaxiei, iar loviturile neașteptate din spațiu pot veni oricând (bilă – mantă – mantă – bilă). Știu străbunii acest adevăr și de aceea Imperiul Roman a ținut să fixeze în materiale scumpe pe acești oameni ai unui nou început al umanității, pe urmașii Geților de Aur, pe aceia care au alergat în fuga celui pe întreaga planetă răvășită și au adunat mâna de oameni ce scăpaseră din urgia valurilor de sute de metri, a ploilor de foc și a bombardamentului meteoritic. Aici, în jurul Mării Getice i-au adus pe aproape toți acești oameni Cavalerii Danubieni și i-au hrănit din produsele turmelor lor de animale, le-au dat legi și reguli, i-au instruit pentru o nouă viață. După ce fiecare neam și-a „crescut” Pomul Vieții lui, a început recolonizarea planetei pustii. Din acești Geți de Aur primordialii (ziși „caucazieni”) s-au format toate popoarele moderne actuale. Priviți ochii acestor statui de daci și veți vedea calmul cu care aproape ne sfidează de

peste 2000 de ani: ei știau adevărul! Traian, după ce i-a învins și le-a luat aurul, spre a salva Roma de la faliment, a început un program de promovare a tot ceea ce este dac la Roma. Columna și Forul lui Traian (cel mai mare și mai costisitor for din Roma) sunt dedicate dacilor. S-au scris cărți minunate despre daci, acum dispărute. S-a construit mult în Dacia și s-a încercat a se menține legătura cu acest tărâm de dincolo de Istru. Trei poduri au construit romanii peste acest fluviu. De ce? Nimeni nu a înțeles. Era un omagiu adus unui neam special. Era o reverență făcută unui popor care a făcut un gest istoric fără asemănare. S-au ridicat statui dacilor mai mari decât cele imperiale, de peste trei metri, care depășeau regulile epocii. S-a săpat în materiale foarte rare și scumpe. Chipuri de daci săpate în marmură vor apare sute de ani mai târziu și la Salonic (antica Săruna getică), pe Arcul de triumf al lui Galeriu (dac și el), dar și în Anatolia îndepărtată și cine mai știe unde. Deși Galeria Chiaramonti a Vaticanului din Roma numără peste 800 de sculpturi greco-romane, cel mai mare bust colosal săpat în marmură frigiană violacee cu vinișoare (material scump și rar) este al unui dac. Depășind trei metri, cu tot cu soclu, stând cu palma dreaptă așezată peste încheietura mâinii stângi, cu mantia despăcată la coate, fruntea ușor încrunțată și gura întredeschisă, dacul privește înainte, drept și liniștit.

Nu sunt mulți români care știu că în muzeele lumii există un număr de peste 200 de statui, busturi și capete reprezentând daci. O primă inventariere a acestor opere de artă a fost făcută în anul 1946 și număra pe atunci doar 26 de piese. O a doua numărătoare, făcută în anul 1980, a crescut numărul acestor opera de artă la 40. Tot ceea ce știam a fost schimbat din dorința unui tânăr de a susține o teză de doctorat, iar subiectul acesteia avea să fie tocmai aceste reprezentări ale strămoșilor noștri în opera sculpturală romană. Leonard Velcescu (căci despre el este vorba), specialist în istoria artelor, cel care își susține în anul 2000 la Sorbona lucrarea, cercetează cu acribie muzele, parcuri și grădini, galerii, subsoluri, depozite, și strânge laolaltă peste o sută de astfel de reprezentări de daci, iar numărul lor devine din ce în ce mai mare, pe zi ce trece. Cele mai multe dintre aceste statui sunt de mari dimensiuni, ajungându-se până la trei metri, iar capetele și busturile sunt colosale. După acest studiu important, concluzia pe care putem să o tragem este uluitoare: Imperiul Roman nu a acordat nici unui alt popor subjugat atât de multă atenție din partea artiștilor plastici, iar Columna lui Traian, operă care a revoluționat arta romană, devine un argument în plus în acest sens. Dintre aceste sta-

tui de daci, cele mai multe au fost descoperite de-a lungul timpului în urma săpăturilor din Forul lui Traian. Este posibil ca acestea să fi fost realizate la comanda lui Traian, împăratul învingător, special pentru a-i împodobi forul. Dar toate statuile au fost amplasate la înălțime, iar toți dacii reprezentați sunt cu priviri semețe și clare, cu o atitudine liniștită, fie ei tineri sau bătrâni, fie nobili, sau daci de rând. Pe toate reprezentările de daci din muzele se află eticheta „Prizonier dac”. Etichetele au fost puse mult mai târziu și nu cred că reprezintă adevărul. Aceștia nu sunt prizonieri. În Galeria Chiaramonti, în Sala Braccio Nuovo, mai sunt amplasate trei capete colosale de daci, deosebit de expresive. Chiar pe partea dreaptă a acestei săli se află un comatus dac, aflat în floarea vârstei. În comparație cu el, capetele de romani din stânga și din dreapta sa sunt de două ori mai mici. Turul sălii continuă pe partea stângă unde, aproape de ieșire se află și celelalte două capete de daci: un tânăr comatus ce poartă numărul de ordine 115 și inscripția „Captivus Dacus”. Are o atitudine mândră, dar calmă. La numărul 124 se află un tarabostes cu binecunoscuta-i căciulă dacă. Este mai în vârstă decât ceilalți doi, cu barba stufoasă ce îi este aranjată elegant, are părul tuns scurt la spate și fruntea ușor încrunțată. Privește înainte, are pomeții ușor proeminenți, iar întreaga înfățișare arată inteligentă și hotărâre. Despre acest chip s-a mai spus de multe ori că îl reprezintă chiar pe însuși regele Decebal.

În Roma, aproape de Colosseum, se află cel mai mare arc de triumf din Roma. Este Arcul lui Constantin, ridicat de senat în cinstea acestuia după victoria de la podul Milvius, împotriva lui Maxentiu, din începutul secolului al IV-lea al erei creștine. Patru dintre basoreliefurile de pe acest arc înfățișează scene de luptă dintre daci și romani. Trecuseră deja două secole de la aceste lupte, dar ele, se pare, mai dăinuiau în memoria romanilor. Specialiștii consideră că aceste basoreliefuri făceau parte dintr-un monument al lui Traian, fiind refolosite la acest monument. Imaginea lui Traian din aceste scene se pare că a fost înlocuită cu cea a lui Constantin, dar dacii nu au fost înlocuiți. Pe cele opt coloane corintice ale arcului se află opt statui imense de daci. Statuile dacilor străjuiesc arcul de la o înălțime de aproape 25 de metri. Patru dintre acestea sunt de nobili daci, iar patru sunt de oameni de rând, fără căciula specifică. Atitudinea lor este una demnă, iar aceștia stau cu capetele ușor aplecate (parcă privesc peste Roma) și mâinile împreunate. Toți sunt bărboși, au plete lungi și mantii ornate cu franjuri pe margini ce sunt prinse pe un umăr și le ajung până la călcâie. Pantaloni lor sunt strânși la

glezne, iar în picioare au opinci. Ochii lor scrutează zarea, până dincolo de mări și țări, acolo unde adevărul dăinuie. Se crede că aceste statui provin tot din Forul lui Traian. Întrebarea ce dăinuie și astăzi este acesta: Ce caută niște statui de daci, pe un monument ridicat la două secole după războaiele lui Traian cu Decebal? Sau se încerca păstrarea respectului cuvenit unui popor ce a salvat omenirea la ceas de grea încercare... Geții de Aur, strămoșii dacilor, cei ce au refăcut nucleul Vechii Europe, acordând o nouă șansă umanității, reprezentau un model uman în fața căruia și Imperiul Roman se înclina cu respect.

La Muzeul Borghese se află un bust enorm, probabil o fostă statuie întreagă a unui tânăr dac, cu ambele mâini lipsă și cu fața zdrobită. Alte statui, capete și busturi de daci se găseau odinioară în Roma, în muzeele Torlonia, Lateran, Capitolin, sau chiar în atelierile unor sculptori, precum Canova și Tadolini sau Monteverde. Din păcate, colecțiile au fost mutate, unele au fost vândute sau descompuse, reîntregite, iar urma acestor statui a fost pierdută. Dar orașul Roma nu este singurul care ascunde astfel de comori. La Florența se află câteva statui minunate de daci, sculptate în porfir, iar alte statui se găsesc la Napoli. În afara Italiei, îi găsim pe dacii „de piatră” în multe muzee și colecții private: la Oxford, Berlin, la Paris (Luvru), Madrid, la Praga, la Toulouse, Bruxelles, la Sankt Petersburg (Ermitaj), la Copenhaga, Smyrna, Atena, la New York, în Israel etc. Cel mai recent cap de dac a fost descoperit în 1999, în Forul lui Traian. El a fost expus pentru scurta vreme și la Muzeul Național de Istorie a României din București. Leonard Velcescu, cel care a pornit acest studio asupra chipurilor de daci, avea să spună într-un interviu: „Aceste sculpturi de daci, păstrate acum în muzee și colecții particulare, au fost găsite în mare parte în Forul lui Traian și au fost făcute de artiștii antici romani în perioada lui Traian. Există însă și statui de daci făcute într-o perioadă mai târzie, posterioară lui Traian (de exemplu, în timpul lui Hadrian), care au cu totul alta origine și o altă istorie. Este foarte important de reținut că, din punct de vedere iconografic, în timpul lui Traian, arta romană se afla la apogeul ei, iar calitatea sculpturilor de daci, din punct de vedere portretistic, este remarcabilă. Nicidecum nu au fost lucrate ca o imagine stereotipă, adică toate la fel, cum se reprezentau de pildă divinitățile, ci au fost sculptate după modele reale, într-un stil realist roman, caracteristic pentru aceasta perioadă. Detaliile sunt minuțios realizate și naturaliste, reprezentând fizionomia

detaliată a fiecărui personaj: atitudine demnă, privire ageră, de neînvinc, calma la exterior, relativ agitată la interior, gata sa treacă la acțiune, la momentul potrivit. Când mă refer la sculpturile de daci redată în teza mea, vorbesc, bineînțeles, de statui întregi, de statui acefale (fără cap), busturi, capete, multe fragmente (brațe, mâini, picioare, etc.). Aceste statui de daci au fost făcute de romani în perioada lui Traian, pentru Forul de la Roma. Conform reconstituirilor Forului lui Traian făcute de italieni și, ceva mai recent, de americani, cred că au fost la origine în jur de o sută de statui de daci. În curtea principală a forului, aceste statui se aflau la înălțime, deasupra porticurilor (galeriilor) care înconjurau piața principală a acestui for, cam în dreptul fiecărei coloane care susținea porticul. Acestor statui din marmură trebuie să li se adauge și statuile din porfir roșu-vișiniu care au făcut parte din faimosul portic din porfir al forului. Nu se poate ști exact câte statui de daci au făcut parte din acest portic, menționat de mai multe ori în antichitate. De altfel, așa s-a aflat de existența lui, din scrieri, căci deocamdată arheologii nu au găsit nimic și nu au reușit să-l localizeze în complexul forului. De ce nu s-a mai găsit nici o urmă? Pentru că toate complexurile monumentale din Roma au fost „jefuite”, materialele au fost descompletate, luate și reutilizate la construcții, mai ales în timpul Renașterii. Și cum Forurile Imperiale erau garnisite cu diferite marmuri colorate de toate tipurile și nuanțele, așa se poate explica de ce acest portic a dispărut complet: era construit din porfir roșu, material de construcție deosebit de căutat în Renaștere și Baroc. Și acest portic din porfir se pare că a existat cu adevărat, căci au fost găsite 5 statui de daci din porfir roșu-vișiniu. Două se află în prezent la Luvru (Franța), trei la Florența, iar câteva fragmente în rezervele Forului lui Traian (Italia).

Ochii statuiilor de daci ascund o enigmă, iar expresia lor este aceea a unor înțelepți. De ce au vrut romanii să îi aibă, în mijlocul Romei și în mijlocul imperiului lor, pe acești enigmatici inițiați, cu privirea lor senină, dar de nedescifrat?

De ce i-au adus în for și le-au închinat o grandioasă columnă, celebrându-le moartea și sacrificiul? Nu Traian și neamul său de cuceritori ai lumii sunt cei ce i-au scos pe daci din istorie. Dimpotrivă! Lor trebuie să le fim recunoscători într-un fel, pentru că i-au făcut nemuritori, prin trupul marmurei.

România de azi: criză politică controlată de instituțiile de forță și servicii secrete

Ionuț
Țene

Reîntors de la Viena, unde am participat la sediul ICR și parohia ortodoxă din Simmeringer la două lansări consecutive a cărții „Cărarea Împărăției” de părintele Arsenie Boca, în traducerea limbii engleze de Ioan Socol, sub patronajul Asociației Culturale” Mihai Eminescu”, m-am trezit în tumultul de foc și pară ieftină al politicii românești. Încărcat spiritual cu logosul Cuvântului transmis de cartea părintelui Arsenie Boca a trebuit să fiu agresat de știrile negative din țară, unde se prefigurează o criză politică și chiar constituțională. În România, care s-a transformat din țara de drept în țara statului de drept, unde instituțiile de forță și serviciile secrete conduc, devine irespirabil să mai trăiești.

În Austria am fost plăcut surprins să aflu că poporul e reprezentat de parlamentarii aleși de cetățeni, nu ca în România unde binomul SRI-DNA pare că controlează într-un mod polițienesc „tot ce mișcă”. Patriotismul serviciilor secrete austriece e arhicunoscut, acestea protejând interesele poporului, oamenii de afaceri, politicienii și marii investitori austrieci, care ne fură nouă lemnul și resursele naturale, din România. Ele

procedează astfel pentru că sunt independente și suverane și susțin partidele patriotice (FPO e pe primul loc acum în Austria). La noi instituțiile de forță și serviciile secrete au devenit instrumente în mâinile marilor puteri euro-atlantice și la cheremul unor funcționari corupți de la Bruxelles. O țară nu poate fi condusă de Koveși, industria și agricultura de procurori și agenți secreți, iar votul românilor să nu mai conteze în fața unui binom secret SRI-DNA, aflat deasupra țării, deasupra parlamentului, deasupra președinției, deasupra tuturor, ca un înger căzut și fără niciun control democratic.

Lucrurile în cazul lui Victor Ponta sunt evidente. Ele trebuie clarificate sintetic și pe înțelesul tuturor. Klaus Iohannis a ajuns în noiembrie 2014 președintele României cu ajutorul serviciilor secrete subordonate unor interese străine și cu sprijinul Facebook. Într-o democrație normală, contracandidatul înfrânt Victor Ponta ar fi trebuit să-și fi dat demisia din funcția de președinte PSD și premier ca să-și asume politic înfrângerea la președinție. Așa se întâmplă într-o democrație consolidată. La noi, Victor Ponta a refuzat să-și asume înfrângerea politică și nu a demisionat nici de la partid, nici de la Palatul Victoriei. Klaus Iohannis a încercat forțând ca

Traian Băsescu Constituția, prin manevre de

culise, să atragă de partea PNL parlamentari din UNPR, PPDD, PC, minorități, traseiști, și chiar dizidenți din PSD pentru a forma o altă coaliție majoritară. Au trecut șase luni și Klaus Iohannis nu a reușit să adune lângă PNL traseiști politici de ajuns de mulți să răstoarne guvernul. Văzând că nu poate să-l dea jos pe Ponta prin parlament, adică politic, atunci președintele a recurs ca orice dictator dintr-o țară subcolonie și bananieră, fiind și comandatul suprem și șeful serviciilor secrete le-a pus pe acestea la lucru să acționeze prin dosare. Iohannis încă de săptămâna trecută susținea public la TV că are nevoie de „guvernul meu” și a pregătit terenul. A pus-o pe fosta sa steno-dactilografă de la biroul de campanie electorală Alina Ghorghiu să depună moțiunea de cenzură în parlament. (Asta nu e conflict de interese?) Apoi s-a scos de la naftalina arhivei SRI dosarul „Șova și Asociații”, o afacere de conflict de interese și plăți fictive pentru Victor Ponta, de prin 2007. Toți deontologii de profesie și jurnaliștii acoperiți urlă prin piețe și pe la televiziuni ce corupt e Victor Ponta pentru un act de corupție făcut ca avocat nu ca premier. În realitate, toți politicienii au dosare de urmărire în România. Acestea se scot la timpul potrivit, pentru că politica nu o fac sfinții din mănăstiri, ci politicienii. DNA instrumentul de forță al

președinției declară urmărirea penală a premierului, iar Iohannis îi cere demisia lui Ponta. Într-o țară democratică în care politicienii conduc, nu serviciile secrete în cârdășie cu ambasadere străine, premierul ar fi trebuit să-și dea demisia. La noi, Victor Ponta refuză. Își aranjează o comisie juridică cu subalterni de la parlament care respinge negativ cererea DNA, care e subordonată mai degrabă departamentului de stat al SUA decât instituțiilor statului român și poporului român. Klaus Iohannis încearcă de fapt să schimbe majoritatea politică cu instrumentele de forță ale binomului DNA și SRI, ca în Uganda sau Congo, doar România vrea să acceadă în Uniunea Africană? Se speră ca parlamentarii șantajați cu dosare să se sperie și în ziua votului moțiunii de cenzură să voteze cu PNL și să pice Guvernul Victor Ponta.

Actuala criză politică nu are nicio legătură cu democrația unui stat de drept, ci e o clasică răfuială între serviciile secrete puse în slujba intereselor lui Klaus Iohannis pentru a avea „guvernul meu”. Nu-l plâng pe Ponta, i-a venit și lui ceasul să răspundă pentru plagiatele sale juridice, minciunile și promisiunile neonorate, așa cum îi va veni și lui Klaus Iohannis vremea să răspundă că a transformat România într-o subcolonie și într-un stat polițienesc subor-

donat multinaționalelor și intereselor marilor puteri străine. Zarva politică de acum va duce la o încetinire a creșterii economice și la instabilitate pentru investitori. Totuși criza politică nu va ține mult, pentru că războiul din Ucraina îi va forța pe americani să impună urgent un guvern PNL patronat de Klaus Iohannis. Pesediștii, o parte din ei, vor fi aruncați ca leșt politic peste bordul istoriei. România lui Klaus Iohannis e preocupată conform întâlnirii CSAT de strategia de apărare pe termen lung pentru viitorul război cu Federația Rusă. România nu va mai fi condusă ca până acum indirect, cu o fațadă democratică de parlament și guvern prin alegeri -, schimbările politice se vor face prin dosare instrumentate de procurori -, ci direct de președintele Klaus Iohannis cu brațul său înarmat: binomul SRI-DNA, iar numele acestuia va avea diverse denumiri trecătoare, deocamdată PNL. În România nu va mai conta votul popular și alegerea reprezentanților partidelor ca expresie politică a poporului, ci doar manevrele secrete și de culise făcute de o mână de oameni, pe care televiziunile generaliste de știri plătite pe sprânceană le va prezenta democratice ca în „Scânteia” de pe vremuri.

Fanteziile lui Charles...

Maria Diana
Popescu

Globalizarea a păcătoasă a dat peste cap normalitatea în care trăiau oamenii României. Batalioane de șarlatani-„diplomați” au venit în Țara noastră să cumpere pe mai nimic pământuri, bogății ale solului și subsolului.

Cea mai mediatizată manipulare asupra căreia trebuie să fim cu multă băgare de seamă este aciuarea tot mai acaparatoare pe teritoriul Transilvaniei noastre a prințului Charles. Monarhia britanică continuă să bîntuie suveranitatea altor state, însă după dispariția reginei Elisabeta a II-a, sigur, Australia va fi prima țară care va dori să devină Republică. Așa săraci cum au ajuns în postdecembrisism, jigniți de englezi cum că ar fi necivilizați, românii ar greși nebunește să cadă pe spate de extaz sau să sărute dreapta unui prinț străin, ca slugi preaplecate pentru câteva pence.

Charles a găsit loc de refugiu într-o Țară încăpută pe mîna unor politicieni de conjunctură, ușor de dus cu preșul. Ardealul e pământ românesc și așa va rămîne în veci! Nu vom accepta ca România să fie din nou ciopîrțită. La ce-i trebuie

prințului o duzină de cocioabe? De locuit nu poate locui în mai multe deodată și nici pe lumea ailaltă nu le poate lua. Ca să nu mai poftescă la condițiile bio din casele vechi românești, îi sugerez lui Charles să-și înlocuiască saltelele luxoase, acționate de telecomandă, cu niște paturi de scînduri și saltele ecologice de paie.

Nu v-ați întreat ce face prințul cînd vine în Ardeal? Ascultați cu atenție și spuneți tuturor: atunci cînd e plictisit de zbenigială cu Dracula prin codrii noștri, Charles scrie cronici literare la cărțile lui Mircea Cărtărescu, cel care cu mare talent literar s-a exprimat țigănește pe seama reginei Angliei! Prezența tot mai insinuantă a lui Charles în Transilvania noastră, vrută și de alții, e un semn explicit pentru cei care au minte să-l priceapă. Să nu uităm că Charles este rudă cu exregele Mihai! Ungaria face presiuni uriașe la forurile U.E. și la toate marile cancelarii occidentale, Kosovo vrea și ea independența, iar președintele nostru dansează după melodia sugerată. În martie 2015, Parlamentul European a adoptat un raport în care cere din nou României și altor patru state „refractare” din blocul comunitar - Grecia, Slovacia, Cipru și Spania - să

recunoască independența fostei provincii sîrbe. Să nu permitem ca următorul pas să fie Transilvania noastră! Atunci, de ce n-am cere și noi înapoi de la Ucraina: Basarabia - pînă jos, cu județele de la gurile Dunării, nordul Bucovinei și Ținutul Herța?! Încetați cu propaganda pentru acest prinț străin! După cum se trag sforile la Bruxelles, „dragostea” lui pentru Ardeal are un scop prestabil: „săracul” de el, vrea să fie principe al Transilvaniei.

Să nu uităm că acest prinț bătrîn și neliniștit este autorul sintagmei „Ținutul secuiesc”, care a inflammat destule spirite. Nu există un ținut secuiesc, iar guvernarea români, dacă vor să nu fie alungați cu pietre, trebuie să nu accepte niciodată preacurvia unui țîrg de dezintegritate a României, sub invocatul pretext vicelan al autonomiei! La ultimul nostru recensămînt, fabulosul număr al secuilor din România a fost... 150. Așadar, care ținut și al cărui secuî?

Prințului îi surîde aurul de la Rosia Montană și poate feudalizarea și să nu care cumva să credeți că va avea milă și înțelegere față de poporul român, cum nu a avut milă nici de prințesa Dăiana! Prințul e îndrăgostit de Transilvania, nu de România. Acolo sînt resurse naturale

de toate felurile, de o bogăție inestimabilă, pajiști cu flori, pămînt roditor, irigare naturală, resurse de apă potabilă și o imensă bogăție de ape minerale! România e ca o femeie frumoasă, cuminte și bogată, dar, măritată cu forța, a încăput pe mîna unui schizofrenic care o răpune în bătaie și o supune la tot felul de umilințe. Prințul Marii Britanii să nu uite un lucru: frumusețile și bogățiile locului nostru, tezaurul solului și subsolului, codrii seculari prin care se plimbă ca vodă prin lobodă, sprijinit în toiag, sînt ale Patriei Române și nu pot fi cumpărate angro, cu doi sfanți.

Niciodată regilor nu li s-a părut odioasă ideea de a aduna bogății pe spinarea mulțimilor care trudes. Însă, cît ai noștri vor dormi în front sau li se va cere a se preface că dorm, prințul Marii Britanii devine rentabil intereselor sale, nicidecum ale României. În concluzie, cu profilul său de Moș Crăciun binevoitor și nevinovat a aterizat pe tărîmuri românești cu interese și scopuri precise, fără nicio legătură cu viața, problemele și năzuințele oamenilor locului, fiind susținut propagandistic de „frații” maghiari să împînzească Transilvania, „pas cu pas” cu proprietățile cumpărate.

Acum rămîne strict problema noastră, a românilor, dacă vom accepta un asemenea implant colonizator, un om care se dă de ceasul morții, invocînd iubirea pentru Transilvania, pe care o visează ca nouă perlă a coroanei. Dacă prințul colonizator s-a îndrăgostit nebunește de Transilvania și nu mai poate dormi decît în brațele ei, după jumătate de an de guvernare, președintele Iohannis are o singură mare dragoste: puterea. De cînd feisbucul l-a „ales”, gîndirea sa strălucită, (in)capacitatea sa de sintetizare a meandrelor și istețimea alegerii excursiilor externe m-au umplut de „respect”. Să trăiți bine, domnule președinte! Vînzătorii de țară își pot face meseria liniștiți sub nemijlocita dumneavoastră oblăduire!

Iapa „ligamente rupte” și fânul unguesc de beteșug (la mintea-i puțină și vândută!)

Cezar
Adonis Mihalache

Lucrurile evoluează împotriva noastră de parcă noi nici n-am mai fi pe aici! Și nu mai este vorba doar de nepăsare, ci de o detașare criminală. Criminală pentru viitorul nostru. Nu este admisibil ca maghiarizarea țării să ne țină atât de indiferenți! Și am ajuns într-o fază în care, probabil, dacă mâine s-ar monta plăcuțe bilingve pe porțile Cotrocenilor nici nu am mai sesiza. Iar dacă le-am vedea, doar pentru că presa, o parte a presei, ar focaliza trădările, cei mai mulți ar trata subiectul ca pe un destin fatidic.

Ba, nici dacă am fi zidiți în zidurile Cotrocenilor nu ne-am revolta! Aceași mentalitate a destinului fatidic. Și, de fapt, prin ceea ce se întâmplă acum, suntem puși în fața unei zidiri a identității naționale.

La numai câteva zile după adoptarea de către „aleși” a legii steagurilor unităților administrativ-teritoriale, prin care se legalizează și mizerabila

cârpă secuiască și se dă liber la fluturarea ei, senatorii au mai adoptat o lege.

Legea pentru instituirea, într-un Stat Național, Unitar și Indivizibil a Zilei Limbii Maghiare. Și nu este vorba că aproape un deceniu, naționaliștii români au luptat pentru o lege privind Ziua Limbii Române. Nu este vorba că au reușit

adoptată oficial din 2011, ne-au trebuit încă trei ani pentru a reuși să o și sărbătorim. Nu pe banii statului, ci, prin contribuții private, prin efortul unor intelectuali care au reușit să spargă sarcofagul din debaraia culturii, acolo unde intelectuali (t)rasați, „lichelști” și „ponești” ai anilor 90 au fost puși să ducă în

mândri cu valorile reale, generații care s-au risipit pe meridianele lumii, plecându-și capul și evitând a vorbi limba română și din cauza deformațiilor de mentalitate venite dinspre acești indivizi.

Tragic este faptul că instituirea Limbii iepelor (iar în ziua în care senatul a adoptat Ziua Limbii

fel, iapa ligamentelor rupte din Staulul Puterii de la Palatul Victoriaa mai înfipt un cuțit în fibra românească, la nici doua luni de la depunerea proiectului legislativ al limbii iepelor, la senat, acesta devenind lege! Un proiect cu evident caracter etnic, inițiat doar de parlamentarii maghiarimii, dar, iată, votat câteva săptămâni mai târziu și de slugile trădătoare din PSD și PNL. Și vor urma probabil Ziua culturii maghiare, a istoriei maghiare, a trecutului maghiar... Noi le propunem și Ziua comună după gratii. Dimpreună cu toate iepele noastre trădătoare.

Ligamente-rupte, prea „mândru că este român”, vinde dară tot! Vinde România, nu pe bucăți, balamele și proptele, ci cu totul! Pentru că acesta a fost prețul pentru ca un cap-sec să se poată fuduli „în sat” cu funcțiile și puterea de care a fost lăsat să abuzeze...

acest lucru cu un deceniu întârziere față de frații noștri din Moldova, care, încă din 1990, au impus „Ziua Limba Noastră”, nu este vorba nici de crunta realitate că, deși Ziua Limbii Române a fost

derâdere sentimentul național și pe cei ce îl slujeau.

Generații întregi au fost private de mândria de a-și cunoaște fundamentele limbii de acasă, de a se

Maghiare, același for a respins legea privind „Ziua Brâncuși – sărbătoare națională”) deschide drumul oficializării limbii iepelor de pustă ca a doua limbă oficială în România. În acest

Politicienii din opoziție, o demagogie fără margini...

Petre
Iosipescu

Nu mai e un secret pentru nimeni că politicienii noștri au un tupeu incomensurabil. Când sunt al guvernare își dau cu stangu' în dreptu', iar când le vine rândul la bătut câmpii din băncile opoziției, nu le mai poți închide gura, basculând asupra noastră un morman de soluții.

Oameniiăștia trec prin metamorfoze ciudate, sunt tupeiști incurabili, cu bunul simț nu s-au mai întâlnit, nici măcar întâmplător, în copilărie. Ceea ce e greu de explicat este insistența unor jurnaliști din presa centrală, care se încapățânează să-i țină în viață pe politicieni, tratandu-i ca pe niște semeni de bună-credință, ca pe niște autorități morale îndreptățite să-și dea cu presupusul în privința situațiilor delicate ce tulbură liniștea patriei.

La cât sunt de gălăgioși ori de țanțoși, ca și când ar fi ba curcani care-și scutură măregele, ba cocoși care bat din pinteni, politicienii care sunt acum în opoziție țin cu tot dinadinsul să facă pe interesanții și

importanții.

Ia uitați-vă la Alina Gorghiu care aproape în fiecare zi cere demisia lui Victor Ponta. Ca membră în Comisia juridică, d-na copreședintă ar fi avut ocazia să voteze pentru „trântirea” lui Ponta în duba DNA. N-a făcut-o pentru că

manipuleze opinia publică: anume, că „statele europene” i-ar fi cerut demisia lui Ponta. Mă rog...

Agitând de zor steagul moțiunii de cenzură, Vasile Blaga a anunțat că PNL va face nu lanț uman în jurul Parlamentului în ziua dezbaterii și votului docu-

supusă votului moțiunea de cenzură împotriva pachetului de măsuri de austeritate, depusă de către parlamentarii care acum sunt la putere, iar premier era Boc cel Mic, în fața Parlamentului s-a format un alt lanț uman, dar al protestatarilor! Nu a fost nevoie, atunci, în 2010,

măsuri de austeritate a fost un rău necesar...

Acum, de parcă li s-ar fi șters din memorie acel an, când au fost la guvernare, foștii pedeliști vor să cheme oamenii ca să facă un lanț uman, de bunăvoie, „în sprijinul revendercarilor noastre și al românilor – dreptul de vot”, zice Blaga! Haida de, să fim serioși! Politicienii români tot demagogi rămân. Aflați acum în opoziție, pedeliștii și liberalii flutură de zor drapelul moțiunii de cenzură pe tema dreptului de a vota.

Cine i-a oprit pe pedeliști să aducă modificări pe această temă astfel încât nimeni să nu se mai plângă? E mai ușor să faci gălăgie, să arăți cu degetul în obrazul altuia când, de departe, al tău roșește tocmai din cauza prostiilor pe care le-ai făcut. Însă, după cum se vede, unii dintre politicieni, după ce că sunt demagogi, mai au și memorie scurtă.

nu s-a dus la comisie. Ea anunțase că va boicota orice întâlnire cu primul ministru, dovedind astfel că istericalele pot înfrânge rațiunea, lucru de înghițit în cazuri „private”, dar inacceptabil la o copreședintă a celui mai important partid de opoziție.

De altfel, Alina Gorghiu și-a reluat recitalul cu demisia, însoțit de o gravă afirmație, menită să

mentului, precizând că vor fi chemați și bucureșteni să li se alăture, acțiuni similare urmând să se desfășoare în municipiile reședința de județ. Între timp acțiunea de la București a „murit”, fiindcă peneliștii s-au speriat de propriul lor miting.

Da' foștii pedeliști care au fost înghițiți de peneliști par că au memorie scurtă! Păi, pe 15 iunie 2010, când era dezbătută și

să-i cheme nimeni pe români ca să protesteze împotriva reducerii cu 25 la sută a salariilor bugetarilor, a diminuării indemnizațiilor și a pensiilor! Ca să scape de furia mulțimii, venită din toate colțurile țării, inclusiv cu țepe, Piticul Atomic, premierul de atunci, a intrat în Casa Poporului prin ușa din spate, ulterior spunând la microfon, în plenul Parlamentului, că pachetul de